Neljapäev, 7. oktoober 2010

14. võtab enda peale surmanuhtluse küsimuse järelevalve, konkreetsete juhtude tõstatamise asjaomaste riiklike ametivõimude ees ning surmanuhtlust kohaldavates riikides võimalike algatuste ja ühekordsete missioonide küsimuse kaalumise, et nõuda valitsustelt hukkamiste moratooriumi kehtestamist, eesmärgiga surmanuhtlus edaspidi täielikult kaotada;

15. nõuab, et nõukogu ja komisjon lepingute sõlmimisel ikka veel surmanuhtlust kohaldavate riikidega või riikidega, kes ei ole surmanuhtluse kaotamiseks moratooriumile alla kirjutanud, tungivalt soovitaksid neil seda teha;

16. nõuab, et liidu välisasjade ja julgeolekupoliitika kõrge esindaja ning komisjoni asepresident ja liikmesriigid kõneleksid jätkuvalt ühel häälel ning peaksid silmas, et käesoleva resolutsiooni poliitiline põhisisu peab olema ülemaailmse moratooriumi kehtestamine, mis oleks oluline samm surmanuhtluse kaotamise suunas;

17. kustub eelkõige liidu välisasjade ja julgeolekupoliitika kõrget esindajat ning komisjoni asepresidenti üles näitama, et surmanuhtluse kaotamine on talle poliitiliselt esmatähtis, ning võtma surmanuhtluse küsimuse poliitilises suhtluses surmanuhtlust kohaldavate riikidega pidevalt teemaks ja korrapäraselt sekkuma isiklikult nende isikute nimel, keda ähvardab peatne hukkamine;

18. tuletab meelde, et surmanuhtluse täielik kaotamine jääb ELi inimõiguste poliitika üheks põhieesmärgiks; on seisukohal, et see eesmärk saavutatakse üksnes riikidevahelise tiheda koostöö, hariduse, teadlikkuse suurendamise, tõhususe ja tulemuslikkuse kaudu;

19. toetab seetõttu piirkondlikku koostööd; juhib tähelepanu sellele, et näiteks Mongoolia kehtestas 2010. aasta jaanuaris hukkamiste moratooriumi, mille tulemusel on mitmed surmanuhtlust kohaldavad riigid hakanud kahtlema, kas selline karistusviis on põhiseadusega kooskõlas;

20. kutsub nõukogu ja komisjoni üles selgitama, kuidas on võimalik ELi inimõiguste poliitika praeguse läbivaatamise käigus parandada surmanuhtluse küsimust käsitlevate ELi suuniste rakendamist ja tõhusust, eelkõige seoses suuniste kavandatud läbivaatamisega 2011. aastal;

21. kutsub nõukogu ja komisjoni üles kasutama ülemaailmset ja Euroopa surmanuhtluse vastast päeva selleks, et muude küsimuste hulgas juhtida tähelepanu Sakineh Mohamadi Ashtiani, Zahara Bahrami, Mumia Abu-Jamali, Troy Davise, Oleg Griškovstovi, Andrei Burdõko, Ebrahim Hamidi, Suliamon Olyfemi ja Siti Zainab Binti Duhri Rupa juhtumile;

22. teeb presidendile ülesandeks edastada käesolev resolutsioon liidu välisasjade ja julgeolekupoliitika kõrgele esindajale, nõukogule, komisjonile, ELi liikmesriikide valitsustele ja parlamentidele, ÜRO peasekretärile, ÜRO Peaassamblee presidendile ja ÜRO liikmesriikide valitsustele.

ELi tegevus naftamaardlate uurimisel ja nafta tootmisel Euroopas

P7_TA(2010)0352

Euroopa Parlamendi 7. oktoobri 2010. aasta resolutsioon ELi tegevuse kohta naftamaardlate uurimisel ja nafta tootmisel Euroopas

(2011/C 371 E/03)

Euroopa Parlament,

— võttes arvesse Euroopa Liidu toimimise lepingu artikleid 11 ja 191;

— võttes arvesse ÜRO bioloogilise mitmekesisuse konventsiooni;

— võttes arvesse nõukogu 21. mai 1992. aasta direktiiviga 92/43/EMÜ (looduslike elupaikade ning loodusliku loomastiku ja taimestiku kaitse kohta (loodusdirektiiv) [1] rajatud Natura 2000 võrgustikku ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu 17. juuni 2008. aasta direktiivi 2008/56/EÜ, millega kehtestatakse ühenduse merekeskkonnapoliitika-alane tegevusraamistik (merestrateegia raamdirektiiv) [2], kui peamisi vahendeid Euroopa merekeskkonna bioloogilise mitmekesisuse kaitsmiseks;

— võttes arvesse Euroopa Parlamendi ja nõukogu 23. oktoobri 2000. aasta direktiivis 2000/60/EÜ (millega kehtestatakse ühenduse veepoliitika alane tegevusraamistik (veepoliitika raamdirektiiv) [3] ja merestrateegia raamdirektiivis sätestatud eesmärke ja nõudeid, et saavutada Euroopa ranniku- ja merevee soodne ja hea keskkonnaseisund;

— võttes arvesse ELi bioloogilise mitmekesisuse tegevuskava [4];

— võttes arvesse naftaplatvormi Deepwater Horizon leket Mehhiko lahes;

— võttes arvesse ELi vetes tegutsevaid naftaplatvorme;

— võttes arvesse 7. septembril 2010. aastal nõukogule ja komisjonile esitatud küsimust puurimisplatvormi Deepwater Horizon juures toimunud naftalekke mõju kohta ELile: Euroopas nafta ammutamise ja nafta leiukohtade uurimisega seotud meetmed (O-0122/2010 – B7-0470/2010, O-0123/2010 – B7-0551/2010);

— võttes arvesse kodukorra artikli 115 lõiget 5 ja artikli 110 lõiget 2,

A. arvestades, et seoses naftaplatvormi Deepwater Horizon lekkega Mehhiko lahes on hädavajalik, et EL ja liikmesriigid uuriksid kiiresti kõiki Euroopa Liidus toimuva naftatootmise ja naftamaardlate uurimisega seotud küsimusi ning võtaksid seejärel vajalikke meetmeid, et vältida vastava keskkonnakatastroofi toimumist ELi vetes;

B. arvestades, et ettevaatusabinõude, keskkonnakaitse ning Euroopas toimuva naftapuurimise ohutuse ja turvalisuse kõrgeim tase on ülimad põhimõtted, millele peavad tuginema kõik ELi meetmed selles valdkonnas;

C. arvestades, et põhiosa naftapuurimisest ja maardlate uurimisest toimub Põhjameres;

D. arvestades, et ELi veed piirnevad ka riikidega, mis ei kuulu Euroopa Liitu ning millele ei kehti ELi õigusest tulenevad nõuded järgida vastutust ja kahju heastamist käsitlevaid asjakohaseid sätteid;

E. arvestades, et tehakse pingutusi naftapuurimise ja maardlate uurimise laiendamiseks sügavamatele ja kaugematele merealadele, millega kaasnevad suuremad riskid seoses juhtimise ja järelevalvega,

1. väljendab solidaarsust Deepwater Horizoni lekke ohvritega ning nõuab, et EL reageeriks sellele katastroofile tehnilise toe ja nõustamise pakkumisega;

2. tunnistab, et nafta ja maagaasi tootmine Euroopa avamerel võib jätkuvalt oluliselt kaasa aidata ELi energiavarustuse kindlusele, ning märgib Euroopa tööstuse häid ohutusalaseid tulemusi;

3. tunnistab vajadust võtta kiiresti vastu Euroopa ühtne piiriülene süsteem naftalekete vältimiseks ja nendele reageerimiseks;

---

[1] EÜT L 206, 22.7.1992, lk 7.
[2] ELT L 164, 25.6.2008, lk 19.
[3] EÜT L 327, 22.12.2000, lk 1.
[4] SEK(2006)0607 ja (2006)0621.

4. nõuab tungivalt, et komisjon esitaks aasta lõpus aruande, milles hinnatakse Mehhiko lahe keskkonnareostuse taset ja bioloogilist seisundit;

5. palub komisjonil hoolikalt tutvuda USA ametivõimude uurimistulemustega, mis käsitlevad Mehhiko lahe katastroofini viinud looduslikke, tehnoloogilisi ja inimtegureid, ning teha vajalikud järeldused selliste sündmuste ärahoidmiseks ELi mere- ja rannikuvetes asuvatel naftaplatvormidel;

6. kutsub komisjoni üles töötama välja naftaplatvorme käsitleva õnnetuste vältimise range poliitika ELi tasandil ja laiendama Seveso II direktiivi ([1]) reguleerimisala naftaplatvormidele;

7. kutsub komisjoni üles koostama eelkõige ülevaate ELi kiirreageerimissuutlikkusest avamererajatistega seotud õnnetuste korral ning töötama koostöös liikmesriikidega välja vastava Euroopa tegevuskava; märgib, et erilist tähelepanu tuleb pöörata Arktika piirkonnale selle tundlikkuse ja olulise rolli tõttu kliimamuutuste leevendamisel; lisaks märgib, et arvesse tuleb võtta Vahemere, Läänemere ja Põhjamere piirkondi;

8. tunneb rahulolu komisjoni otsuse üle viia läbi ELi vetes toimuva naftapuurimise nn pingetest; kutsub üles selgitama selle abil välja kõik ELi tasandi reguleeriva raamistiku lüngad ja puudused ning edastama analüüsi tulemused võimalikult kiiresti parlamendile;

9. kutsub komisjoni üles eelkõige läbi vaatama kehtivaid õigusakte, mille alusel avamere-naftatootmise litsentside valdajad võivad rajatisi rentida kolmandatele isikutele, et avamere-naftaplatvormidel toimuvate õnnetuste ja katastroofide järgsetes tsiviilvaidlustes saaks kergemini tuvastada vastutust inimeludele ja keskkonnale põhjustatud kahju eest;

10. nõuab tungivalt, et komisjon esitaks pärast reguleeriva raamistiku läbivaatamist parlamendile võimalikult varakult kõik õigusakti ettepanekud, mida ta peab vajalikuks ELis naftatootmise, naftamaardlate uurimise ja muude merepõhja kasutusviiside suhtes kohaldatavas reguleerimiskorras (nt keskkonnavastutuse direktiiv ([2]), Seveso II direktiiv ja muud ELi õigusaktid) leitud puuduste kõrvaldamiseks;

11. on seisukohal, et kehtivates keskkonnavastutust reguleerivates õigusaktides on selles suhtes mitmeid olulisi lünki ning palub seetõttu komisjonil kaaluda praeguste ELi õigusaktide (sealhulgas keskkonnavastutuse direktiivi ja Seveso II direktiivi ning Erika-paketi ja meresõiduohutuse kolmanda paketi meetmete) sisu läbivaatamist ja reguleerimisala laiendamist ja/või uute õigusaktide vastuvõtmist, et võtta arvesse avamere-tootmisega seotud riske ning muuta rangemaks vastutust käsitlevad eeskirjad naftaga seotud õnnetuste korral;

12. märgib, et puudub hüvitusfond naftakatastroofide puhuks ning kutsub komisjoni üles lisama keskkonnavastuse direktiivi kohustuslikku finantstagatist käsitlevad sätted;

13. nõuab tungivalt, et komisjon alandaks keskkonnavastutuse direktiivis sätestatud kahjuläve ning lisaks direktiivi reguleerimisalasse merele põhjustatud kahju;

14. kutsub komisjoni üles keskkonnamõju hindamise direktiivi ([3]) praeguse läbivaatamise käigus tagama, et igasuguse merepõhjas teostatava tegevuse kohta viidaks läbi kohustuslik hindamine, kindlustataks keskkonnamõju hindamise kvaliteet ning üliohtlikke tegevusi, nagu merepõhja puurimine, ei lubataks läbi viia, kui keskkonnamõju hindamise kohaselt ei ole võimalik riske nõuetekohaselt leevendada;

([1]) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. detsembri 2003. aasta direktiiv 2003/105/EÜ, millega muudetakse direktiivi 96/82/EÜ ohtlike ainetega seotud suurõnnetuste ohu ohjeldamise kohta (ELT L 345, 31.12.2003, lk 97).

([2]) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 21. aprilli 2004. aasta direktiiv 2004/35/EÜ keskkonnavastutusest keskkonnakahjustuste ärahoidmise ja parandamise kohta (ELT L 143, 30.4.2004, lk 56).

([3]) Direktiiv 85/337/EMÜ muudetud kujul.

15. arvab lisaks, et õigusakti ettepanekus tuleb tagada põhjalik õiguslik raamistik, millega:

— välditakse võimalikult suurel määral kahju, mida potentsiaalselt ohtlik merepõhjas toimuv tegevus võib põhjustada mere- ja rannikukeskkonnale;

— tagatakse, et saastaja vastutab täielikult sellise tegevusega tekitatud igasuguse kahju, sealhulgas maismaa- ja merekeskkonnale ning ülemaailmsele kliimale tekitatud kahju eest;

— tagatakse Euroopa mere- ja rannikukeskkonna bioloogilise mitmekesisuse kaitse;

— tagatakse, et enne igasuguse majandustegevuse kavandamist viivad sõltumatud eksperdid läbi keskkonnamõju hindamise;

16. kutsub komisjoni üles töötama välja õigusakte, et tagada ELi ja kolmandate riikide poolt naftaplatvormidel ja nafta puurimisel kogu ELis, alates Atlandi piirkonnast kuni Musta mereni, ühtlaselt kõrgete ohutusstandardite kohaldamine; kutsub komisjoni ja liikmesriike üles koostööle Rahvusvahelise Mereorganisatsiooniga (IMO), et muuta rangemaks rahvusvahelised ohutus- ja kontrollistandardid ja -eeskirjad;

17. nõuab tungivalt, et komisjon uuriks tõhusa järelevalvesüsteemi loomist kontrollijate kontrollimiseks, ning nõuab, et aegsasti tõhustataks kontrollimeetodeid ja ELi kohustuslikke ohutuse miinimumnõudeid;

18. kutsub komisjoni üles tagama, et keskkonnamõju hindamise, keskkonnamõju strateegilise hindamise ([1]) ja elupaikade direktiivi kõiki sätteid, mis käsitlevad naftaplatvormide keskkonnamõju hindamist, kohaldataks ühtselt kõikides liikmesriikides;

19. on seisukohal, et Euroopa Meresõiduohutuse Ameti (EMSA) volitusi tuleks laiendada, et need hõlmaksid laevade kõrval ka avamererajatisi; nõuab, et iga sellise uue ülesande andmine peab kajastuma EMSA eelarves ja töötajate arvus;

20. kutsub komisjoni üles avaldama koostöös liikmesriikide asutuste ja sõltumatute ekspertidega koostatud aastaaruande, milles hinnatakse ELi meredel ja rannikuvetes tegutsevate rajatiste ja avamere-puurplatvormide tehnilist ohutust ja turvalisust;

21. peab väga tähtsaks, et komisjon uuriks kõiki ELis toimuva avamere uurimisega seotud rahalisi ja vastutuse küsimusi, et vajaduse korral võtta kasutusele kogu ELi hõlmav kohustuslik kindlustus või muud asjakohased vahendid, näiteks luua üleeuroopaline erifond, mille vahendid koosneksid avamererajatiste käitajate kohustuslikest sissemaksetest; on arvamusel, et iga sellise vahendi puhul tuleb täiel määral arvesse võtta kõnealuste ettevõtjate vastutust, samuti tagada, et ettevõtjatel oleks olemas piisav kindlustus või muud finantstagatised, mis tagaksid tekitatud keskkonnakahjude heastamise ja taastamistööd, ning juhul, kui ettevõtjate finantstagatistest ei piisa, näha taastamistöödeks ja hüvitusteks ette lisatagatised, näiteks fondide näol;

22. nõuab tungivalt, et komisjon kaaluks eelkõige kogu ELi hõlmavate kohustuslike kindlustussüsteemide küsimust, et maksta lekke korral kahju kannatanud ettevõtjatele hüvitusi;

23. nõuab tungivalt, et komisjon uuriks olemasoleva naftapuurimise infrastruktuuri kasutuselt kõrvaldamist, võttes nõuetekohaselt arvesse selles valdkonnas kehtivaid rahvusvahelisi ja siseriiklikke eeskirju, ning selgitaks – vajaduse korral õigusaktide kaudu – ettevõtjate kohustust tagada avamereinfrastruktuuri ohutu lahti monteerimine ning nende vastutust kasutuselt kõrvaldamisest tingitud keskkonnakahju korral ja igasuguse keskkonnakahju korral, mida avamererajatised või puurplatvormid põhjustavad pärast kasutuselt kõrvaldamist;

([1]) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 27. juuni 2001. aasta direktiiv 2001/42/EÜ teatavate kavade ja programmide keskkonnamõju hindamise kohta (EÜT L 197, 21.7.2001, lk 30).

Neljapäev, 7. oktoober 2010

24. kutsub komisjoni üles kehtestama range ja kohustusliku raamistiku, mille põhjal ettevõtted peavad avalikustama oma sotsiaalse, juhtimis- ja keskkonnategevuse, ning kaaluma selliste meetmete võtmist, millega tõhustada institutsiooniliste investorite koostööd ettevõtetega halbade keskkonnatavadega kaasnevate investeerimisriskide valdkonnas;

25. võtab teadmiseks Ühendkuningriigi tervise- ja ohutusameti aruande, mis käsitleb töötingimusi Põhjamerel ja mille kohaselt kahekordistus eelmisel aastal surmavate ja raskete vigastuste määr; kutsub komisjoni üles uurima neid väiteid ja võtma meetmeid, et tagada avamere-naftaplatvormide töötajate tervisekaitse ja ohutuse kõrge tase;

26. kutsub komisjoni üles aktiivselt tagama, et kolmandate riikide tegevus ja naftatootmisprojektid vastaksid võimalikult suurel määral rangetele keskkonnastandarditele, ning nägema ette konkreetsed mehhanismid ELiga piirnevate kolmandate riikide avamere-naftatööstuse tekitatud kahjude hüvitamiseks;

27. teeb presidendile ülesandeks edastada käesolev resolutsioon nõukogule, komisjonile ja liikmesriikide parlamentidele.

Bioloogilise mitmekesisuse konverents – Nagoya 2010

P7_TA(2010)0353

Euroopa Parlamendi 7. oktoobri 2010. aasta resolutsioon ELi strateegiliste eesmärkide kohta 18.–29. oktoobril 2010. aastal Nagoyas (Jaapanis) toimuva bioloogilise mitmekesisuse konventsiooni osaliste konverentsi 10. istungil

(2011/C 371 E/04)

Euroopa Parlament,

— võttes arvesse 18.–29. oktoobril 2010. aastal Nagoyas (Jaapanis) toimuva ÜRO bioloogilise mitmekesisuse konventsiooni osaliste konverentsi 10. istungit;

— võttes arvesse komisjonile ja nõukogule esitatud küsimust ELi strateegiliste eesmärkide kohta 18.–29. oktoobril 2010. aastal Nagoyas (Jaapanis) toimuva bioloogilise mitmekesisuse konventsiooni osaliste konverentsi 10. istungil (O-0111/2010 – B7-0467/2010, O-0112/2010 – B7-0468/2010);

— võttes arvesse Göteborgi 2001. aasta tippkohtumist, kus lepiti ELi säästva arengu strateegia osana kokku peatada bioloogilise mitmekesisuse vähenemine 2010. aastaks;

— võttes arvesse Euroopa Ülemkogu 25.–26. märtsi 2010. aasta järeldusi, eelkõige lõiget 14;

— võttes arvesse bioloogilise mitmekesisuse konventsiooni rakendamise läbivaatamise ajutise avatud töörühma aruannet kolmanda, 24.–28. mail 2010 toimunud koosoleku töö kohta ning 2010. aasta järgse strateegilise kava projekti;

— võttes arvesse juurdepääsu ja tulu jagamise ajutise avatud töörühma 22.–28. märtsil 2010 toimunud üheksanda koosoleku aruannet ning juurdepääsu ja kasu jagamise protokolli projekti (Cali ja Montreali lisa);

— võttes arvesse kodukorra artikli 115 lõiget 5 ja artikli 110 lõiget 2,